

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort\\_03-shoot-idm140364984692736/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984692736/facsimile.pdf) (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Folk

nagelfast. Han var kun tre og tyve år og så derfor nøgternt på tilværelsens blødere dele, men nu begyndte han alligevel at forudføle: Han fik vist ikke nok. Børn og en ordenlig husmoder, det dækker ikke mandens behov. Støret var fortæret, han så ind i resultatet. Ingen lykke for ham. Det var en af de lysninger, livet undertiden gir, den var god nok, men han benyttede den ikke. Han gik ind i sovekammeret, som hans pligt var.

Næste morgen fandt han alt dette hysterisk, han måtte nok ha været fuld. Hun snakkede også lidt mindre de første dage, hun var så optaget af usigeligheder, at hun godt kunde tie stille, men snart indså han igen, at hvad han havde tænkt i den aften klarhed, det var altsammen rigtigt nok.

Imidlertid går arene, og forståelsen blir blegere. Nu da han havde nået de halvtreds, syntes han jo nok ikke, at det var hel godt, men der er jo noget i vejen alle steder, og hans kone kunde bare lade være at skabe sig, børnene kunde arte sig vel: hvad skulde han gøre, når de ikke vilde noget selv? Så lidt var der igen af een gang fuldkommen forståelse. Han vidste ikke længere, at en dårlig handling har en umådelig yngledygtighed, især et dårligt giftermål; jo flere børn, des flere indbyrdes kombinasjoner af skænderi og spetakler; det voksede altsammen ud af den omstændighed, at to mennesker fra først af ikke kunde leve sammen. Det var jo sandt, som folk sa: Sæt hvilke som helst to af familien Laursen ind i en tom stue, kom igen om fem minutter, så skændes de, vent ti minutter, så slås de.

Det var altsammen to menneskers skyld; han hade engang erkendt så meget, som et menneske behøver for at vælge og vrage, nu var erkendelsen taet fra ham. Hun hade aldrig erkendt noget og var derfor uden skyld.